

Visita de família

«A alguns ens agafarà més tard del que voldríem, però abans del que ens pensàvem, perquè, en deu anys a tot estirar, això ja està fet»

El president del govern espanyol, M.Rajoy -que es diu igual que un paio que apareix amb el mateix nom a la llista dels corruptes del PP que cobrava diners en negre dels sobres de la caixa B del PP, però a qui la policia encara no ha pogut aclarir de qui deu tractar-se- va visitar Catalunya ben entrada la nit del 17 d'agost de 2017. Amb nocturnitat absoluta va visitar els seus, a la Delegació del govern espanyol a Barcelona, sense parlar, però, ni amb el president de Catalunya, ni amb cap membre del seu govern, ni amb els responsables de la policia que havia fet front, en solitari, a l'agressió gihadista. Poc després, una associació de guàrdies civils es planyia que, aquells primers dies de l'atemptat, Catalunya havia funcionat, davant del món, com ?un estat autosuficient?, atès que l'estat espanyol, de cop i volta, va desaparèixer totalment del nostre país.

Dos anys després, Pedro Sánchez, president en funcions del govern d'Espanya, ha repetit la visita i en un viatge llampec s'ha desplaçat a Barcelona per a visitar els seus, la família, doncs. Aquest cop, però, ni tan sols ha pogut anar a la seu de la Delegació del govern d'Espanya a Catalunya, atès que l'edifici era envoltat per manifestants que hi impedièren l'accés. Ha passat per l'hospital a interessar-se només pels seus policies -sense preocupar-se de l'estat dels altres ferits civils, mossos d'esquadra o periodistes- i n'ha sortit escridassat i amb personal sanitari que l'esbrancava, amb pancartes manuals amb el lema "Llibertat presos polítics", mentre els seus escortes exhibien subfusell del cotxe estant.

Després, ha anat a la prefectura de la policia espanyola a Via Laietana, local d'infausta memòria, referent arquitectònic de la repressió, la tortura i la indignitat a Catalunya, on ha saludat i encoratjat els comandaments policials responsables de la brutalitat uniformada dels darrers dies. Em refereixo a la violència policial condemnada per Amnistia Internacional, la Comissionada de Drets Humans del Consell d'Europa, mandataris i polítics de diferents països europeus i que ha estat utilitzat per la Xina per tal d'aparèixer com a estat moderat en comparació amb Espanya.

El tal Sánchez, el mateix que acusa els independentistes de fractura i divisió de la societat, va arengar els uniformats -"cabezotas", en la seva apreciació personal- distingit en tot moment entre "ellos" i "nosotros". Entre l'hospital i la policia encara va trobar temps per a parlar amb els seus: va trucar a la presidenta socialista de la diputació de Barcelona i també a la batllessa de la capital catalana, que no és del seu partit, per més que de vegades ho sembli. I això és tot. Ell, que acusa el president Torra de no parlar amb els no independentistes, ha tingut la barra de venir aquí i, en un gest de mala educació institucional i nul sentit d'estat, no ha tingut ni la decència de telefonar al president de Catalunya, tot ignorant la meitat de la societat catalana que vol Catalunya com a estat independent, la mateixa que va votar una majoria de diputats del mateix signe al Parlament de Catalunya.

Hi ha qui creu que, ignorant la realitat, aquesta deixa d'existir. I s'equivoca qui així pensa. Quina pena tot un president d'un govern d'estat de la Unió Europea que no pot passejar-se tranquil·lament per tot el seu territori, perquè la població civil li ho impedeix! Això no és, ben bé, allò que hom entén, convencionalment, com a ?control del territori?. Fa tot l'efecte, abans amb Rajoy, ara amb en Sánchez, que quan vénen aquí ho fan a un altre país, a terreny hostil per a ells, i per això ho fan mig d'amagat i protegits, lluny de la gent i la quotidianitat. Els governs de la UCD, el PSOE i el PP van reunir-se amb ETA, que feia servir el llenguatge de les armes, el mateix que ells, però no són prou valents com per fer-ho amb el Govern de Catalunya que utilitza el de les urnes. Parlant d'armes estan en el seu terreny, però això de la democràcia ja se'ls fa més costa amunt, s'hi troben incòmodes, perquè no és el seu hàbitat natural.

Un acudit d'en Tísner, del 1934, ara recuperat, no fa altra cosa que demostrar-nos que Espanya, la d'esquerres i la de dretes, la monàrquica i la republicana -cas que aquesta darrera ara existeixi- mai no ha acceptat l'existència del poble català com a societat nacional diferenciada i la resolució de la qüestió catalana continua esperant. I, en això, tant se val si el partit al govern d'Espanya es diu PP com PSOE. En aquest darrer cas, els socialistes han de demostrar que no són menys nacionalistes espanyols que el PP, Cs o Vox i per això la seva resposta és tan bèstia. És per això mateix que espero que els representants catalans que enviem a les corts espanyoles estaran a l'alçada de les circumstàncies, allà on es troba el poble alçat, i deixaran de fer de germanetes de la caritat, inútilment. Els detinguts, els ferits, els bastonejats, els ferits, els humiliats, els vexats, els amenaçats, els maltractats, els insultats pel fet de ser catalans i catalanes, s'ho mereixen.

A alguns ens agafarà més tard del que voldríem, però abans del que ens pensàvem, perquè, en deu anys a tot estirar, això ja està fet. Llavors rebrem de bon grat el president espanyol amb tots els honors, mentre la gent brandarà banderetes amb els colors del seu país i unes altres del nostre, després d'haver passat revista a les tropes de gala que li retransmeten honors a l'aeroport. Tenen l'oportunitat única de ser el primer país que ens reconegui i capgirar així la llegenda negra de tota la seva història nacional, tot passant a convertir-se en un país modern i democràtic. Podem ser bons veïns i grans aliats, tant que, per malament que cantin, ja els garantim ara el vot favorable al primer festival d'Eurovisió on participem, que una cosa no treu l'altra...